

Nr 551.

Av herr Hjalmarson m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 114, med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 2 juni 1922 (nr 260) om automobilskatt, m. m.

I proposition nr 114 till årets riksdag föreslås en höjning av beskattningen av motorfordon. Den totala inkomstökningen härigenom beräknas för budgetåret 1952/53 till 52 milj. kronor.

Enligt tidigare av riksdagen fattat principbeslut skola automobilskattemedlen endast användas för vissa särskilt fastställda ändamål, av vilka anslagen till vägväsendet utgöra den avgjort största delen. En höjning av beskattningen av motorfordon kan således endast motiveras med att de disponibla medlen icke täcka de för dessa ändamål föreslagna utgifterna. Att det inträtt en penningvärdeförsämring kan däremot icke i och för sig tagas till intäkt för en skattehöjning.

I det för nästa budgetår föreslagna anslaget, 505 milj. kronor, som skall avräknas mot automobilskattemedlen, ingå bl. a. anslag å ca 60 milj. kronor, vilka avse andra kalenderhalvåret 1953. De bilskattemedel, som med oförändrade skattesatser beräknas inflyta under nästkommande budgetår, uppgå till 455 milj. kronor. Läggas härtill de bilskattemedel, som komma att inflyta under tiden 1 juli—31 december 1953, kommer full täckning att erhållas även utan någon skattehöjning. Det synes oss uppenbart, att nu gällande skattesatser skulle vara till fyllest även vid ett bifall till motionerna I: 337 och II: 441 vid innevarande års riksdag, där den föreslagna investeringsramen förutsätter anslag på 530 milj., av vilka 75 milj. avse andra halvåret 1953.

I statsverkspropositionen beräknas inkomsterna av den tillfälliga varuskatten (bilskatten) under budgetåret 1952/53 uppgå till 70 milj. kronor. I enlighet med det tidigare åberopade principbeslutet bör enligt vår mening även denna skatt användas för vägändamål. Detta synes oss i förevarande sammanhang desto mer befogat, som den tillkommit för att öka budgetöverskottet, vilket avses skola användas för att delvis täcka den statliga investeringsverksamheten. Det synes oss då rimligt, att denna inkomst kommer väginvesteringarna till godo.

Vi anse det ej heller motiverat att nu höja ifrågakvarande skattesatser till en nivå, som motsvarar anslag, vilka delvis omfatta 1½ budgetår. Den tillfälliga merutgift, som härigenom uppkommer, bör icke tagas till utgångspunkt för en höjning, vars berättigande icke i övrigt påvisats.

Vi vilja även erinra om att å budgetutjämningsfonden finnas tillgängliga per den 30 juni 1951 icke mindre än 255,7 milj. kronor, vilka medel tillförts fonden såsom överskott på automobilskattemedlens specialbudget och sålunda avsetts för vägändamål.

Slutligen vilja vi erinra om att en omfattande utredning på detta område inom en snar framtid kan väntas framlägga sina resultat. Det förefaller oss rimligt, att riksdagen avvaktar detta resultat.

Med stöd av vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 114 måtte

dels avslå de i densamma föreslagna ändringarna i 5 § förordningen den 2 juni 1922 om automobilskatt,

dels ock med upphävande av tidigare fattat beslut besluta att inkomsterna av skatten vid tillverkning och import av personbilar skola komma vägväsendet till godo.

Stockholm den 2 april 1952.

Jarl Hjalmarson.

Erik Hagberg
i Malmö.

Em. Birke.

Elis Håstad.

Folke Kyling.

T. S. v. Seth.

Martin Skoglund.

Ernst V. Staxäng.